

050 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige vereniging "Sliedrecht")

Bij opoe's inweune

De herinneringe an m'n Opoe- van omao hadde we toe nog nooit gehoord- gaon trug tot m'n zesde jaer. Opoe en Opao weunde op Baonhoek, in de Prinsestoep an d'n buitekant van d'n dijk. An d'n êêne kant stinge vier klaaine huisies en an d'n aandere kant mor êên. Opoe had van die vier huisies de twêê in de mitte, mit 'n tussedeur d'r in, want Opoe had 'n grôôt gezin. Allêên m'n moeder was getrouwd en d'r wazze toe nog nege kaainers in huis, vijf jonges en vier maaisies. De jongste was nog jonger as ik, dus 'k was al aarg vroeg tante. M'n ouweloï weunde eerst in 'n aander dêêl van 't land, maor me moeder kreeg op d'n duur haaimwêê naer Sliedrecht. Toe m'n vaoder hier waark kon krijge trokke we weer naer Baonhoek. Omdat 'r nie gelijk 'n huis voor ons was en d'r 'n broertie of zussie mos komme, gonge we verlôôpig mor bij Opoe's in weune. Hoe dat aalemael kon? In die tijd kon blijkbaor aales!

Elk huisie besting uit 'n kaomertie mit twêê bedsteeje; d'n êêne noemde Opoe "de koets" en d'n aandere, omdat-ie een bietjie kort was "d'n hoejedôôs". Dan was t'r een pertaoltjie mit 'n kraon d'r in mit 'n puts d'r onder. Daer vulde je de ketel mee voor de koffie en 'n taaltjie voor de afwas. Die dee je 's winters gewoon in d'n huis en 's zeumers buite op de vaetebank, 'n soort van houte taofeltjie. Voor de grôôte wekelijkse wasbeurt kreeg-ie 'n emmer waoter mee naer de zolder. In 't pertaoltjie- d'r wier ok wel aflaetjie gezeed- honge de jasse en de klompe stinge d'r ok. In huis sting 'n los trappie, waermee je naer de zolder gong. Op d'n êêne sliepe de maaisies, op d'n aandere de jonges. In d'n êêne weunkaomer sliepe Opoe en Opao in de bedstee mit de jongste in de krib. M'n vaoder en moeder kregte d'n aandere kaomer, waer ze ok in de bedstee sliepe en ik moch in d'n aandere slaepe. Dat vong 'k best fijn, 't was net of 't 'n bietjie je aage hoksie was. Daer wier toe ok m'n broertie gebore.

Deur dat grôôte huishouwe vong 'k 't bij Opoe's aarg gezellig. De grôôtere jonges waarkte op de scheepswurf. 'k Zie nog de staopels boterhamme die Opoe klaormaakte voor ze thuiskwamme, dikke sneeje taarf mit kaes en stroop. Dan konne ze zô beginne as ze thuis wazze. Opao had vast waark in Rotterdam waer-die de haoves mee op diepte hieuw. Hij was d'n hêêle week van huis. 's Maondagsoches gong-die mit d'n eerste traain van 't stesjonnie van Baonhoek weg en 's zaeterdags om êên ure was-tie weer trug. Hij schilde dan 'n emmer aerepel voor d'n aanderen dag en hakte voor 'n hêêle week aamaokhoutjies voor 't fernuis. Opoe was dus deurdeweeks allêên mit zô 'n grôôt gezin, maor dat gong hêêl goed. De kaainers paste aalemael goed op en konne aarg goed mit mekaor overweeg. Maor d'r kwam netuurlijk hêêl wat kijke om aal die monde te vulle iederen dag. Aale lof voor aale Sliedrechse moeders in die tijd.

Azzie de stoep waer Opoe weunde hêêmel afliep, was t'r 'n poldertie voor-ie de revier had. Daer was voor elk huishouwe 'n schuurtie en 'n houte plee en 'n blaaksie. In 't schuurtie was plek voor kachelhoutjies en kole. Iedere winter sting dat poldertie wel 'n paor keer onder waoter. 'k Vraeg me wel af hoe of ze dat dan mit de plee deeje, want dat weet ik niet meer. De afvoer van de plee liep gewoon in de revier. Toch kwam d'r van tijd tot tijd in 't haoventjie van 't wurfie 'n tjalkscheepie. De

schipper daarvan kwam de beerputte bij 'n paor huisies vedderop leeghaole. We noemden 'm de "strontschipper".

Soms kwam 't waoter van de revier, as 't aarg hôôg wier bij Opoe's in huis, aal 't huisraed mos dan naer de zolder. 'k Heb nog wel 's in 'n waskuip magge zitte die deur de kaomer dreef! Ik was dus 't oudste klaainkaaind, dus toe 'k m'n Opoe bewust leerde kenne, was ze nog gêên êêns vijftig. Toch heb ik ze niet aandere gekanne dan as 'n oud vrouwchie dat voorover liep en zwarte klere droeg tot op d'r enkels.